

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer ni

Jeff Pippenger

2025-12-11

Tallet ni

Jeg har kommet til det punkt i denne innledningen til Joels bok hvor jeg kort skal sammenfatte noen av punktene fra de første åtte artiklene og angi hva vi bør forvente av Joels bok nå som vi tar den opp mer direkte, og deretter naturligvis hva dette har å gjøre med slagene ved Rafia og Panium i Daniel 11:11–16?

Vi har lagt vekt på vingårdssangen, for «erfaring» er profetisk framstilt ved en «sang». Et av kjennetegnene ved de hundre og førtifire tusen, idet de synger Moses' og Lammets sang, er nettopp dette, som ganske enkelt er Johannes' måte å framstille Jesajas vingårdssang på. Hver av de store profetene begynner sine bøker med fordømmelser mot Israel for deres opprør, eller man kunne si at hver av de store profetene først synger vingårdssangen. Jeg hevder at Joels vingårdssang i kapittel én er en av de viktigste åpenbaringene om vingårdssangen. Jeg kan ikke si om jeg har rett eller ikke, men grunnen til at jeg er av denne overbevisning, er at de profetiske forbindelsene som symbolsk er framstilt i Joels bok, synes å være en nøkkel, eller kanskje en aksel for flere eiker. Joels vitnesbyrd forbinder seg ikke bare med de andre parallelle linjene, men det synes også å fastsette et referansepunkt, særlig gjennom symbolikken i at vingården blir ødelagt i kapittel én, og at de neste to kapitlene identifiserer både prøvetiden knyttet til dyrets bilde i De forente stater og også prøvetiden knyttet til dyrets bilde for verden. Og alt dette er satt innenfor rammen av en vingård, og en vingård er ikke en levende vingård—hvis den ikke får regn.

Vi har også lagt vekt på den profetiske perioden som er framstilt ved symbolet «hvor lenge?» Jeg følte nødvendigheten av å minne oss om dette tidligere etablerte prinsippet om «hvor lenge» for å legge vekt på «toppsteinen», som var, og også er grunnvollen og hjørnesteinen. Den endelige, fullstendige utviklingen av Midnattsropets budskap, som nå er i gang, er «toppsteinen». Bygget på grunnvollene er denne toppsteinen Millers juveler som skinner ti ganger klarere enn i begynnelsen.

På grunnlag av Guds «underfulle gjerninger» er sluttsteinen det tidspunkt da Hans folk går over fra en laodikeisk erfaring til en filadelfisk erfaring; dette er også når dette folket blir den 8. som er av de 7, og når de går over fra den stridende kirke til den seirende kirke. Denne overgangen er sluttsteinen. Overgangen fullbyrdes når Guds folk hører og ser «sluttsteins»-budskapet, og det er underfullt i deres øyne. Sluttsteinsbudskapet er klimakset, for det sammenfatter alle de symbolske «sluttsteins»-sannhetene. Budskapet om «syv tider» var Millers grunnstein, og det skulle være millerittenes sluttstein. Pinsen var sluttsteinen for den pentekostale perioden, likesom Midnattsropet var sluttsteinen i millerittbevegelsen under den første og den andre engel.

Som høydepunktet eller kronen på den 46-årige perioden da Kristus bygde milleritt-tempelet under den første og den andre engels budskap, skulle denne kronen bli grunnsteinen for Kristi verk med å

bygge de hundre og førtifiretusens tempel. Denne grunnsteinen ble reist opp i 1844 som lyset til å opplyse stien til himmelen, og av denne grunn skal Guds folk ved verdens ende vende tilbake til de «gamle stier» for å finne hvile. Når og dersom de vender tilbake til millerittenes pionerhistorie, finner de at midnattsropets budskap var høydepunktet i grunnleggingshistorien. Midnattsropet var en åpenbaring av Den Hellige Ånds utgytelse. Når en sjel vender tilbake til de «gamle stier» og finner det «klare lys» som ble satt opp ved begynnelsen eller ved stiens grunnleggende punkt, finner han midnattsropet, som Jeremia betegner som «hvile».

«De hadde et klart lys reist opp bak seg ved begynnelsen av stien, og en engel fortalte meg at dette var «midnattsropet». Dette lyset skinte langs hele stien og gav lys for deres føtter, så de ikke skulle snuble.

«Dersom de holdt sine øyne festet på Jesus, som var like foran dem og ledet dem til byen, var de trygge. Men snart ble noen trette og sa at byen var langt borte, og at de hadde ventet å ha kommet inn i den tidligere. Da oppmuntret Jesus dem ved å løfte sin herlige høyre arm, og fra hans arm kom et lys som bølget over adventskarens skare, og de ropte: «Halleluja!» Andre fornektet i overmot lyset bak dem og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem så langt. Lyset bak dem sloknet, og lot deres føtter bli tilbake i fullkomment mørke, og de snublet og mistet synet av målet og av Jesus, og falt av stien ned i den mørke og onde verden nedenfor.» Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Hjørnesteinen i millerittisk historie er grunnsteinen for historien om de hundre og førtifire tusen. Fra begynnelsen av de tre englers budskap i 1798 og inntil den seirende menighet reises opp som oppfyllelse av renselsen av helligdommen ved søndagsloven, er stien opplyst av Midnattsropets budskap; for lignelsen handler om adventismen, og om hvordan Gud oppreiser et folk til fullkomment å gjenspeile Hans karakter idet nådetiden avsluttes for menneskeheten under søndagslovkrisen.

På stien går Jesus foran, og Han fortsetter å opplyse stien ved å løfte sin herlige høyre arm. Det er derfor et klart lys ved begynnelsen av stien og et klart lys som leder til enden av stien. Jesus som Alfa og Omega fremstiller enden ved begynnelsen, slik at lyset ved begge ender av stien er budskapet i midnattsropet.

Den første engelen kom i 1798 og kunngjorde at hans domstime var kommet: «... og sa: ... hans domstime er kommet.» Domstimen kom i 1798, og da den begynte, tok ekteskapet mellom Kristus og hans nye brud til—det filadelfiske millerittiske adventbudskapet begynte. Kristus skulle inngå ekteskap den 22. oktober 1844, og fra 1798 til 1844 ble bruden gjort rede. Bruden var filadelfisk, for det var ingen fordømmelse over Kristi brud, ettersom hun gjorde seg rede—hun var ren. Kunngjøringen av dommen er kunngjøringen av ekteskapet ved begynnelsen i 1798, som nådde sin fullbyrdelse ved enden i 1844.

Det grunnleggende lys og sluttsteinslyset for millerittbevegelsen var budskapet som kunngjorde bryllupet — budskapet om midnattsropet. Midnattsropet var grunnvollen og sluttsteinen i historien om den første og den andre engel, så vel som i millerittisk historie, og sluttsteinen i millerittisk historie er grunnsteinen i historien om de hundre og førtifire tusen, samtidig som den også er

sluttsteinen. Tempelbyggingen er fullført når sluttsteinen blir satt på plass, og arbeidet med å sette denne siste «vidunderlige» steinen på plass begynte i juli 2023.

Det finnes ulike profetiske oppfyllelser som vil utgjøre sluttsteinen, men sluttsteinen representerer også klimakset i et budskap. Pinse var sluttsteinen i budskapet for pinsetiden, slik lyset om de «sju tider» som kom gjennom Hiram Edsons penn i 1856, var den tilsiktete sluttsteinen til Millers budskap, for den første grunnleggende sannheten Miller oppdaget, var de «sju tider». I 1856 var det å forkaste det nye lyset om sluttsteinssannheten ensbetydende med å velge å dø i Laodikeas ørken, slik det gamle Israel hadde gjort gjennom en periode på førti år. Dette identifiserer juli 2023 som 1856, vendepunktet fra Filadelfia til Laodikea i millerittenes historie og omvendelsen fra Laodikea til Filadelfia i historien om de hundre og førtifire tusen. Kristus giftet seg ikke med en uren kvinne i 1844, for hun var filadelfisk, og Han vil gifte seg med en brud fra Filadelfia ved søndagsloven. Men først må hun gjøre seg rede. Er du rede?

Frykt ikke, du lille hjord; for det er deres Fars gode vilje å gi dere riket. Lukas 12:32.

Den 22. oktober 1844 giftet Herren seg med bruden som Han hadde gjort rede til å følge Ham inn i den tredje engels historie, og alt det den tredje engelen representerer, men innen 1863 ble den tredje engels historie ledet bort inn i Laodikeas ørken. Historien fra 1844 til 1863 representerer perioden for den tredje engelen og gir således en fremstilling av de dårlige jomfruene i tidsperioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Jomfruene er hvete og ugress som blir skilt fra hverandre ved budskap som er forbilledliggjort ved engler—for det er englene som utfører adskillelsens verk.

«Deretter så jeg den tredje engelen. Min ledsagende engel sa: 'Fryktinngytende er hans verk. Alvorlig er hans oppdrag. Han er den engelen som skal skille hveten fra ugresset og forsegle, eller binde, hveten for den himmelske låve. Disse ting burde oppta hele sinnet, hele oppmerksomheten.'» Tidlige skrifter, 119.

De tre englebudskapene i Åpenbaringen fjorten er senregnsbudskapet som skiller og binder de to klassene.

«For Johannes ble scener av dyp og gripende betydning i menighetens erfaring åpnet. Han så Guds folks stilling, farer, konflikter og endelige utfrielse. Han nedtegner de avsluttende budskapene som skal modne jordens høst, enten som kornbånd for den himmelske låve eller som knipper for ødeleggelsens ild. Emner av veldige betydning ble åpenbart for ham, særlig for den siste menighet, for at de som skulle vende seg fra villfarelse til sannhet, måtte bli undervist om de farer og konflikter som ligger foran dem. Ingen behøver å være i mørke når det gjelder det som kommer over jorden.» The Great Controversy, 341.

Det er «sannhetens ord» som i denne generasjon er «de avsluttende budskap som skal modne høsten», og som skiller de to klassene. Dette arbeidet er også arbeidet til «mannen med støvbørsten» fra Millers drøm.

«'Han har kasteskovlen i sin hånd, og han skal rense sin treskeplass grundig og samle hveten sin i låven.' Matteus 3:12. Dette var en av renselsens tider. Ved sannhetens ord ble agnene skilt

fra hveten. Fordi de var for forfengelige og selvrettferdige til å ta imot irettesettelse, for verdenskjære til å godta et liv i ydmykhet, vendte mange seg bort fra Jesus. Mange gjør fremdeles det samme. Sjeler blir prøvet i dag slik disse disiplene ble det i synagogen i Kapernaum. Når sannheten blir lagt hjertet nær, ser de at deres liv ikke er i samsvar med Guds vilje. De ser behovet for en fullstendig forandring i seg selv; men de er ikke villige til å ta opp det selvfornektende arbeidet. Derfor blir de vrede når deres synder blir avdekket. De går bort forarget, slik disiplene forlot Jesus, mens de mumlet: 'Dette er en hard tale; hvem kan høre den?' The Desire of Ages, 392.»

Fra den store skuffelsen i 1844 representerer veimerkene og hendelsesforløpet frem til 1863 historien fra 9/11 og frem til søndagsloven. Hvorfor er 1844 lik 9/11, spør du?

Søster Whites skrifter gjør det klart at den tredje engel ankom den 22. oktober 1844, men også ankom i 1888, noe som er et forbilde på 9/11. Enda viktigere er det at alle profetene avgrenser selve historien fra 9/11 og frem til søndagsloven; således er det ikke vitnesbyrdet fra to eller tre, men det samstemte vitnesbyrd fra hvert eneste vitne i Guds Ord, at perioden fra 9/11 til søndagsloven er den perioden hvor «virkningen av hvert syn» fullbyrdes.

Historien om den tredje engels ankomst og avslutning var fra 1844 til 1863 og representerer perioden for Guds underfulle gjerninger fra 9/11 og frem til søndagsloven. Denne historien er også representert ved 1840 til 1844, og i den linjen er 1840 alfa og 1844 omega. I linjen fra 1844 til 1863 er 1844 alfa og 1863 omega. 1844 er både alfa og omega.

Korset er på linje med 1844, og Alfa og Omega utgjør sitt blod på korset. Fra 9/11 (1840) finner vi at Åpenbaringen 10 fremstiller den historien som begynner med at Johannes eter den lille boken i 1840, og deretter skuffelsen i hans mage i 1844. Etingen er begynnelsen; magen markerer slutten. Det siste verset i kapittel ti fremstiller at historien blir gjentatt i historien til de hundre og førtifire tusen.

Og jeg tok den lille boken ut av engelens hånd og åt den opp; og i min munn var den søt som honning; men så snart jeg hadde ett den, ble min buk bitter. Og han sa til meg: Du må igjen tale profetisk for mange folk og nasjoner og tungemål og konger. Åpenbaringen 10:10, 11.

Åpenbaringen kapittel ti og Habakkuk kapittel to utgjør to kapitler som avlegger vitnesbyrd om den profetiske perioden fra 1840 til 1844. Historien fra 1844 til 1863 begynner ved et veimerke av skuffelse, etterfulgt av en spredning som etterfølges av en samling. I denne perioden avsluttes den profetiske historien om Habakkuks to tavler da den andre tavlen ble trykt i 1849 og utgitt vidt omkring i 1850. Perioden for Habakkuks tavler var fra mai 1842, da 1843-diagrammet ble utgitt, og den profetiske perioden endte der den begynte, med utgivelsen av en av Habakkuks to tavler. 1843-diagrammet er alfa, og 1850-diagrammet er omega.

I 1856 skrev Hiram Edson en rekke artikler som løftet William Millers forståelse av «de sju tider» til et nytt nivå. Edsons arbeid var omega av Millers arbeid og førte Millers grunnsannhet frem til stillingen som en hjørnestein, bestemt til å styrke Guds folk. Millers lys om «de sju tider» var alfa, og Edsons lys om «de sju tider» var omega.

I 1863 ble bevegelsen forvandlet til den menighet som til sist skulle frembringe en bevegelse fra sitt eget legeme, på samme måte som millerittene kom ut fra protestantene, og slik disiplene kom ut fra jødedommen til kristendommen, og slik Josva og Kaleb kom fra det tidligere paktsfolket som var bestemt til å dø i ørkenen.

I den samme historien (1844 til 1863) gjennomgår det republikanske hornet på jorddyret en parallell kamp som til slutt bryter ut i borgerkrigen, hvilken alle historikere er enige om nådde sitt midtpunkt i 1863 med Lincolns frigjøringsproklamasjon. Lincoln representerer den første republikanske presidenten, som avla presidenteden etter den verste demokratiske presidenten i historien frem til det tidspunkt. Han ble senere myrdet. Alle disse profetiske kjennetegnene, og andre, gjentas med den siste republikanske presidenten.

1844 til 1863 omfattet en adspredelse og en innsamling. 1863 representerer søndagsloven, så adspredelsen som fant sted i 1844, er den eneste adspredelsen inntil 1863, da de laodikeiske syvendedagsadventistene ble adspredt til Laodikeas ørken. 1844 frembrakte en adspredelse, og 1863 frembrakte en adspredelse, og dette vitner således om at historien er et identifisert profetisk symbol; for den begynner med en alfa-adspredelse i 1844 og ender med en omega-adspredelse i 1863. Den første adspredelsen inntraff den 18. juli 2020, og den endelige omega-adspredelsen blir oppfylt ved søndagsloven.

«Den tid kommer da vi skal bli adskilt og spredt, og hver enkelt av oss vil måtte stå uten det privilegium å ha samfunn med dem som har den samme dyrebare tro; og hvordan kan du bli stående dersom ikke Gud er ved din side, og du vet at han leder og veileder deg?» Review and Herald, 25. mars 1890.

Det er ikke nok at Gud står «ved din side», du må også «vite at han leder og veileder deg». Dette forhold er et profetisk emne, fremstilt ved de ulike uttrykk som bygger på når «I skal kjenne Herren».

Og I skal ete i overflod og bli mette og prise namnet åt Herren dykkar Gud, han som har fare underfullt fram med dykk; og mitt folk skal aldri meir verta til skamme. Og de skal kjenna at eg er midt i Israel, og at eg er Herren dykkar Gud, og ingen annan; og mitt folk skal aldri meir verta til skamme. ... Så skal de kjenna at eg er Herren dykkar Gud, som bur på Sion, mitt heilage fjell; då skal Jerusalem vera heilag, og framande skal ikkje meir dra gjennom henne. Joel 2:26, 27, 3:17.

Når Jerusalem er hellig, er hun den triumferende kirke, for den stridende kirke er definert som en kirke sammensatt av hvete og ugress, og når «ingen fremmede lenger går gjennom» «Jerusalem», skal Guds folk «vite» «at han leder og fører». De vet det, for de er dem som har oppfylt bønner om «sju ganger», som innbefatter å bekjenne at Gud ikke hadde ledet deg som en laodikeer, men når du forandres til en filadelfier, skal du vite «at han leder og fører» og at Gud er «midt i Israel».

Alfa-spredningen (skuffelsen) den 19. april og omega-spredningen (skuffelsen) den 22. oktober markeres ved den første offisielle publikasjonen etter den store skuffelsen den 22. oktober. Publisering er et profetisk kjennetegn i millerittisk historie og i De forente staters profetiske historie, så det første som ble offisielt publisert etter 1844, er et veimerke i denne historien, og

veimerket identifiserer en spredning.

1847—Den spredte levning

Et ord til den «lille hjord».

«Følgende artikler ble skrevet for The Day-Dawn, som er blitt utgitt i Canandaigua, New York, av O. R. L. Crosier. Men ettersom det bladet nå ikke blir utgitt, og ettersom vi ikke vet om det vil bli utgitt igjen, er det blitt ansett som best av noen av oss i Maine å la dem bli gitt i denne form. Jeg ønsker å henlede den 'lille hjords' oppmerksomhet på de ting som meget snart vil finne sted på denne jord....»

Leseren vil ha lagt merke til at tre meddelelser fra Mrs. E. G. Whites penn ble tatt med i A Word to the 'Little Flock.'...

«Den andre meddelelsen fra fru White, som finnes på sidene 14–18, er en beretning om hennes første syn under tittelen Til den spredte rest. Dette ble skrevet 20. desember 1845 som et personlig brev til Enoch Jacobs, og ble først utgitt av mottakeren i The Day-Star den 24. januar 1846. Deretter, den 6. april 1846, ble det gjenoptrykt i bredsideformat av James White og H. S. Gurney. Uttalelsen slik den fremtrer i A Word to the 'Little Flock', er, med unntak av mindre redaksjonelle endringer og tilføyde skrifthenvisninger, identisk med den fullstendige beretningen om synet slik den først ble trykt.» James White, A Word to the 'Little Flock', 25.

1844 markerer ankomsten av en engel og en skuffelse. I 1845 blir det første synet skrevet ned, og det blir utgitt i 1846. Det første synet er til «levningen som er spredt omkring». Jeg tviler på at den ugifte tenåringsprofetinnen visste, da hun skrev ned sitt første syn, at et profetisk kjennetegn ved «levningen» er at levningen av profetisk nødvendighet måtte være «spredt omkring», som ett av kjennetegnene på de hundre og førtifire tusen. I 1846 ble ekteparet White gift, og dermed ble Ellens etternavn endret til White. Samme år begynte ekteparet White å holde sabbaten på den sjuende dag. I 1846 blir pakten markert som fullbyrdet; det profetiske ekteskapet som begynte i 1844, ble fullbyrdet i 1846, og i 1847 blir den første offisielle publikasjonen trykt og sendt ut.

Mai 1850

«KJÆRE LESER — Mitt mål med denne gjennomgangen har vært å avsløre villfarelse i det hellige sannhets lys....»

«Ved å framlegge dette lille skrift for den spredte hjord har jeg oppfylt min plikt overfor dem i denne henseende, og måtte Gud legge sin velsignelse til. Amen.» James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

James Whites publikasjon viser at hans tilhørere fremdeles var en spredt hjord, men den er også et forsvar for sabbaten på den syvende dag. Dette er den tredje engels budskap i sin barndom når det gjelder millerittadventismens forståelse av sabbaten og den tredje engel. Den ble utgitt samme år som 1850-kartet ble utgitt, og sammen representerer de oppreisningen av Herrens hær for den forestående søndagslovkrisen. Jesus illustrerer alltid enden med begynnelsen, og de som forkynte budskapet i 1844 og benyttet 1843-kartet, var et forbilde på dem som skulle forkynde budskapet

ved bruk av 1850-kartet. Ved begynnelsen av perioden med Habakkuks to tavler forkynte menn timens budskap i forbindelse med Habakkuks tavle, og i 1850 fremholder James White den tredje engels budskap sammen med 1850-kartet. Kartet ble laget av bror Nichols i tidsperioden 1849, en tidsperiode da James og Ellen White bodde hos bror Nichols. James White var direkte knyttet til fremstillingen av 1850-kartet, og i det året begynte han å forkynne den tredje engels budskap.

«23. september [1850] viste Herren meg at han hadde strakt ut sin hånd annen gang for å vinne tilbake resten av sitt folk, og at anstrengelsene måtte fordobles i denne samlingstid. I spredningstiden ble Israel slått og sønderrevet; men nå, i samlingstiden, vil Gud lege og forbinde sitt folk. I spredningen hadde anstrengelser som ble gjort for å utbre sannheten, bare liten virkning, utrettet lite eller intet; men i samlingen, når Gud har satt sin hånd til å samle sitt folk, vil anstrengelser for å utbre sannheten ha den tilsiktede virkning. Alle bør være forente og nidkjære i arbeidet. Jeg så at det var en skam om noen viste til spredningen som eksempler til å styre oss nå i samlingen etter; for dersom Gud ikke gjør mer for oss nå enn han gjorde da, ville Israel aldri bli samlet. Det er like nødvendig at sannheten blir utgitt i et blad, som forkynt.»
Review and Herald, 1. november 1850.

«Synet at Herren 'had stretched out His hand the second time to recover the remnant of His people,' på side 74, viser bare til den enhet og styrke som en gang fantes blant dem som ventet på Kristus, og til det forhold at Han hadde begynt å samle sitt folk igjen og å reise dem opp.»
Early Writings, 86.

Søster White kommenterer i Early Writings avsnittet fra Review and Herald i forbindelse med at hun benytter profeten Jesajas ord da hun sa: «Herren viste meg at han hadde strakt ut sin hånd for annen gang for å vinne tilbake resten av sitt folk.» Han strakte ut sin hånd i 1850. Da Han samlet dette folket inn i Det Aller Helligste den 22. oktober 1844, skjedde det ved avslutningen av spredningen fra 677 f.Kr. til 22. oktober 1844. Det bokstavelige Juda, bosatt i det bokstavelige herlige land, ble spredt i 2520 år i samsvar med «de syv tider» i 3. Mosebok 26 i 677 f.Kr. Ved avslutningen av de 2520 år ble det åndelige Israel samlet den 22. oktober 1844, og de ble umiddelbart spredt, og spredningen ble avsluttet da Herren strakte ut sin hånd for annen gang. Han samler dem for annen gang i avsnittet for å oppnå to ting: å «forbinde sitt folks sår» og å «reise opp» sitt folk.

«Deretter så jeg den tredje engelen. Min ledsagende engel sa: 'Fryktinngytende er hans ord, forferdelig er hans oppdrag. Han er den engelen som skal skille hveten fra ugresset og besegle eller binde hveten for det himmelske forrådshus.' Disse ting burde beslaglegge hele sinnet, hele oppmerksomheten. Igjen ble jeg vist nødvendigheten av at de som tror at vi har det siste nådebudskap, må være atskilt fra dem som daglig mottar eller opptar nye villfarelser. Jeg så at verken unge eller gamle skulle overvære forsamlingene til dem som er i villfarelse og mørke. Engelen sa: 'La sinnet opphøre å dvele ved ting som ikke gagnar.'» Manuscript Releases, bind 5, 425.

Den andre samlingen som begynte i 1850, var et forbilde på beseglingen (bindingen) av Guds folk idet de løftes opp, «oppreist», som et banner. 1850 angir når Herren samler de hundre og førtifire tusen. Av profetisk nødvendighet må de ha vært spredt før de ble samlet. Slik symboliserer «de tre

og en halv dagene» i Åpenbaringen 11:11 1260, som er halvparten av 2520 og representerer den spredningen som fulgte etter 18. juli 2020. Åpenbaringen 11:11 fremstiller den andre samlingen av dem som skal være de hundre og førtifire tusen, og banneret som løftes opp for nasjonene, slik det er framstilt i Jesaja 11:11!

Og på den dag skal det være en rot av Isai, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningefolkene søke, og hans hvile skal være herlig.

Og det skal skje på den dag at Herren igjen, for annen gang, skal rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, de som er blitt tilbake, fra Assyria og fra Egypt og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øyer.

Og han skal reise et banner for folkeslagene og samle Israels fordrevne og føre Judas spredte sammen fra jordens fire hjørner. Jesaja 11:10, 11, 12.

I 1850 rakte Herren ut sin hånd annen gang for å samle folket som frembar den tredje engels budskap i forbindelse med midnattsropets budskap, slik det er framstilt ved Habakkuks to tavler. I juli 2023 rakte Herren ut sin hånd annen gang for å samle folket som frembar den tredje engels budskap i forbindelse med midnattsropets budskap, slik det er framstilt ved Habakkuks to tavler. Både 1850 og juli 2023 identifiserer samlingen av «resten av sitt folk», slik Jesaja sier i vers 11 i kapittel 11. Vers 11 er innrammet av versene 10 og 12, og begge disse versene identifiserer oppreisningen av banneret for verden.

Hvert av de tre versene identifiserer banneret, skjønt det midterste verset identifiserer dem som «levningen». Levningen der blir samlet for annen gang, og antallet stammer de blir samlet fra, er åtte. «8» representerer ikke bare dem i Noahs ark som gikk fra den gamle verden til den nye verden uten å se døden, men «8» representerer også dem som er den åttende menighet som er av de sju. De to vitnene i Åpenbaringen 11:11 er dem som har blitt oppreist. Tallet «8» er oppstandelsens symbol, et symbol på de ett hundre og førtifire tusen, et symbol på dåpen og et symbol på dem som går over fra Laodikea til Filadelfia og blir Jesajas banner for nasjonene. Herren rekker ut sin hånd annen gang i 1850 til 1865 og igjen i juli 2023.

I 2023 kom det nytt lys over de syv tider, slik det også hadde gjort i 1856. Tidsrommet fra 1856 til 1863 representerer historien til de hundre og førtifire tusen, når Herren reiser opp sitt levningsfolk som en hær.

Jesaja 11:11 samsvarer fullkomment med Åpenbaringen 11:11, som samsvarer fullkomment med Daniel 11:11. Jesaja og Johannes fremstiller en intern historie, og Daniel en ekstern historie. Daniels eksterne linje i 11:11 løper parallelt med Johannes' interne linje i 11:11, og Jesaja 11:11 fremstiller banneret for den interne linjen, han som kaller Guds andre hjord ut av den eksterne linjen. Palmoni har bundet disse skriftstedene sammen til en vakker pakke, noe som bare kunne utføres av Ham som er Skaperen av alle ting.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.

Dialog med kunstig informasjon:

Finner matematikkenens verden noen betydning i tallet «11»?

Ja, tallet 11 rommer flere punkter av ekte matematisk interesse og betydning (utover det bare å være et primtall). Her er de viktigste som matematikere og matematikkentusiaster ofte fremhever:

11 er det femte primtallet, det minste tosifrede primtallet og det første primtallet som er et palindrom i titallssystemet. «11» er det minste repunit-tallet (et tall som består av gjentatte enere) som er et primtall. Det er det eneste tosifrede primtallet der de to sifrene er like. 11, 22, 33, 44 osv. fungerer bare med «11». «11» er en Mersenne-primtallsekspont. Desimalutviklingen til $1/11 = 0,090909\dots$ har en repetisjonsperiode på bare 2, men $1/11$ er berømt også på en annen måte: følgen av primtallene 11, 101, 1009, 10007, 100003 osv. dukker opp i drøftelser av primtall i aritmetisk progresjon. Den dihedrale gruppen av orden 22 (symmetriene til en regulær 11-kant) er bemerkelsesverdig fordi «11» er det minste primtallet der den dihedrale gruppen har en ikke-abelsk sentrumsfri struktur av interesse i gruppeteorien. I teoretisk fysikk (strengteori / M-teori) blir universet ofte modellert i 11 romtidsdimensjoner, og fysikere og matematikere som arbeider på det området, bemerker ofte forekomsten av 11. «11» er det eneste palindromiske primtallet med et partall antall sifre (alle andre med et partall sifre større enn 2 er delelige med 11 og dermed sammensatte). Dette er et teorem i rekreasjonell tallteori.

Kort sagt:

Selv om «11» ikke har den samme superstjernestatus som π , e eller det gylne snitt, dukker det stadig opp som det minste eller første eksemplet på mange fenomener (det første repunit-primtallet, det eneste palindromiske primtallet med et partall sifre, tidlig forekomst i mange beviser og moteksempler, 11 dimensjoner i M-teorien osv.). Så ja – matematikkens verden betrakter 11 som et betydningsfullt tall.

«Han som inspirerte Ordet, var Ordets sanne utlegger. Kristus anskueliggjorde sin undervisning ved å henlede sine tilhøreres oppmerksomhet på naturens enkle lover og på de velkjente gjenstander som de daglig så og tok i sine hender. Slik ledet han deres sinn fra det naturlige til det åndelige. Mange unnlot i første omgang å fatte meningen med hans lignelser; men etter hvert som de dag for dag kom i berøring med de gjenstander som den store Lærer hadde knyttet åndelige sannheter til, var det noen som erkjente lærdommene i den guddommelige sannhet han hadde søkt å innprente, og disse ble overbevist om sannheten i hans sendelse og omvendt til evangeliet.» Sabbath School Worker, 1. desember 1909.

«Slik leder Kristi lignelser fra det naturlige til det åndelige rike og er ledd i sannhetens kjede som forener mennesket med Gud og jorden med himmelen.» Ord som lever, 17.